

A kutatás utolsó fázisában feladatunk az volt, hogy az eredményeket összefoglaló kéziratot hozzunk létre. Mivel minden kutató a magyarországi állásának megfelelő munkát előnyben részesítette, a kutatásra többnyire kevés idő jutott, amely egyfelől a kézirat szempontjából hátrányos, másfelől az esetleges megszakítás után újra és újra kellett a kutatást feleleveníteni, ami a növekvő idővel egyre nehezebbé vált. Ez a kutatási módszer a kutatás befejezését hátráltatta és megzavarta a vezető kutató terveit, mert emiatt a vezető kutató adminisztratív teendői növekedtek és elvonta figyelmét a többi – szakmai és oktatási – feladatától. Ez a magatartás nem vonatkozik az összes kutatóra, de a többsége így viselkedett.

A kézirat, ami végül összejött, természetesen nem homogén; a kutató tapasztalatától függően adta le a kézirat- részét, amelynek szerkesztése a vezető kutatóé. Még mindig van munka a kézirattal, de most inkább a finomítások következnek. Az őskori leletek és ezek feldolgozása nagymértékben emelik a publikáció értékét. A kutatás fő része a sziklarajzok és feliratok; az utóbbi rész miatt indultunk 1998-ban a helyszínre. Az őskori leletektől kiindulva a rajzok sejtetik a folyamatos populációt a felső kőkortól a Kr.e. harmadik évezred derekáig, míg a feliratok az ismert fáraókori szokásról tanúskodnak, mely szerint az egyiptomi adminisztráció expedíciókat küldött a nyersanyag miatt híres területre. Míg a fauna alapján a klíma és a flóra sokkal dúsabb volt a fáraókori időkhez képest, érdekesség gyanánt a település maradványai és a hozzá csatlakozó temető, mely főleg körsírokból áll, mint kőépítmények önmagukban nem datálhatók; ez csak a kerámia alapján megállapítható, amelyet az utolsó populáció a helyszínen hagyott. Ez viszont egyértelműen a késő antik korszakra datálható, míg néhány rajz a korai iszlám periódusból származik. Rajzokat datálni nehéz feladat, mivel a helyi stílus a környéki stílustól eltér. Összegezve, a leletek szegénysége – maximum 50 aprógyöngy egy házban található – utal a modern régészetben használt nomád régészetre, amelynél a minimális tárgyi leletanyag csak egy összehasonlító módszerrel értékelhető. Ebben rejlik a munkatársak részbeni frusztrálása, amely a kutató munkát nem teszi vonzóvá.

Mindenek ellenére a publikációban – bár nem elsőként, de az elsők között – az összes helyszínen talált anyagot tárgyaljuk nemcsak vázlatként, mint a többi publikációban, hanem a festmény vagy szobor katalógusokból, akár nagy ásatási publikációkból megszokott precizitással. Ezzel tartozunk az anyagnak, az egyiptomi Régészeti Hivatalnak és a magyarországi támogatóknak, melyek segítségével nélkül vállalkozásunk régen befejeződött volna.